

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія - надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт. Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Ririro

Казка про місіс Миштон

Жила-була лісова мишка, і звали її місіс Миштон.

Вона жила в банці під живоплотом.

Який забавний будиночок! Там були піщані ходи, що вели до комор, горіхових і насінневих погребів, і все це серед коріння живоплоту.

Там була кухня, вітальня, комора і шафа.

А ще там була спальня місіс Миштон, де вона спала в маленькому ліжечку-скриньці! Місіс Миштон була страшенно охайною маленькою мишкою, яка завжди підмітала та витирала пил з м'якої піщаної підлоги. Іноді в проходах губився жук. "Ш-ш-ш, маленькі брудні лапки!" - казала місіс Миштон, грюкаючи совочком для пилу.

А одного разу прибїгла старенька бабуся в червоному плямистому плащі.

"Твій дім горить, матінко Божа корівка! Лети додому, до своїх дітей!"

Іншого дня великий товстий павук сховався від дощу.

"Перепрошую, це не будинок міс Миштон?"

"Геть звідси, зухвалий поганий павук! Ти залишаєш кінці павутиння по всьому моєму гарному чистому будинку!"

Вона виставила павука за вікно. Він спустився вниз по живоплоту на довгій тонкій нитці.

Місіс Миштон попрямувала до далекої комори, щоб принести вишневих кісточок і насіння будяків на вечерю.

На всьому шляху вона принюхувалася і дивилася на підлогу.

"Я відчуваю запах меду; чи це не

калачики надворі, в огорожі? Я впевнена, що бачу сліди маленьких брудних ніжок".

Раптом за кутом вона зустріла джмеля Джима - "Дзень, дзень, дзень!" - промовив джміль. Місіс Миштон суворо подивилася на нього. Якби ж то у неї була мітла.

"Доброго дня, джмелю, я була б рада купити трохи бджолиного воску. Але що ти тут робиш? Чому ти завжди підходиш до вікна і кажеш: "Дзинь, дзинь, дзинь, дзинь"? Місіс Миштон почала сердитися.

"Дзинь, дзинь, дзинь, дзинь!" - відповів Джимі Джміль роздратованим писком. Вона спустилася у прохід і зникла у коморі, яку використовували для жолудів. Місіс Миштон з'їла жолуді ще до Різдва; комора мала б бути порожньою. Але вона була повна неохайного сухого моху.

Місіс Миштон почала висмикувати мох. Три або чотири інші бджоли висунули свої голови і люто дзижчали.

"Я не маю звички здавати житло, це вторгнення!" - сказала Місіс Миштон. "Я накажу їх вигнати..." "Дзинь! Дзинь! Дзинь!" - "Цікаво, хто мені допоможе?" "Дзинь! Дзинь! Дзинь!" - "Я не візьму містера Джексона, він ніколи не витирає ноги."

Місіс Миштон вирішила залишити бджіл до вечері. Коли вона повернулася до вітальні, то почула, що хтось кашляє товстим голосом; а там сидів сам містер Джексон!

Він сидів у маленькому кріслі-гойдалці, покручуючи великими пальцями і посміхаючись, поклавши ноги на бильце.

Він жив у канаві під огорожею,

в дуже брудній мокрій канаві.

"Як поживаєте, містере Джексоне? Боже мій, ви дуже змокрили!"

"Дякую, дякую, дякую, дякую, місіс Миштон! Я посиджу трохи і висохну", - сказав містер Джексон.

Він сидів і посміхався, а вода капала з хвостів його пальта. Місіс Миштон ходила навколо з шваброю.

Він сидів так довго, що довелося запитати його, чи не бажає він повечеряти?

Спочатку вона запропонувала йому вишневі кісточки.

"Спасибі, спасибі, Місіс Миштон! Ніяких зубів, ніяких зубів, ніяких зубів!" - сказав містер Джексон.

Він широко роззявив рота, дійсно, у нього не було жодного зуба.

Тоді вона запропонувала

йому насіння чортополоху –
"Пуф, пуф, пуф!" – сказав
містер Джексон. Він розвіяв
чортополох по всій кімнаті.
"Дякую, дякую, дякую, дякую,
місіс Миштон! А тепер мені б
дуже-дуже хотілося маленьку
тарілочку меду!"

"Боюся, що у мене немає меду,
містере Джексон", – відповіла
місіс Миштон.

"Тихіше, тихіше, тихіше, місіс
Миштон!" – сказав усміхнений
містер Джексон, – "Я відчуваю
його запах, тому й прийшов до
вас".

Містер Джексон піднявся з-за
столу і почав заглядати в
шафи.

Місіс Миштон пішла за ним з
ганчіркою для посуду, щоб
витерти його великі мокрі
сліди з підлоги у вітальні.

Переконавшись, що в шафах
немає меду, він почав
спускатися коридором.

"Справді, ви швидко йдете,
містере Джексоне!"

"Швидше, швидше, швидше,
місіс Миштон!"

Спочатку він протиснувся до
комори.

"Швиденько, швидко,
швидко? Без меду? Немає меду, місіс Миштон?"

У полиці для тарілок
ховалися три мокриці. Дві з
них втекли, але найменшу
він спіймав.

Потім він протиснувся до
комори. Пані Метелик
куштувала цукор, вона
вилетіла у вікно.

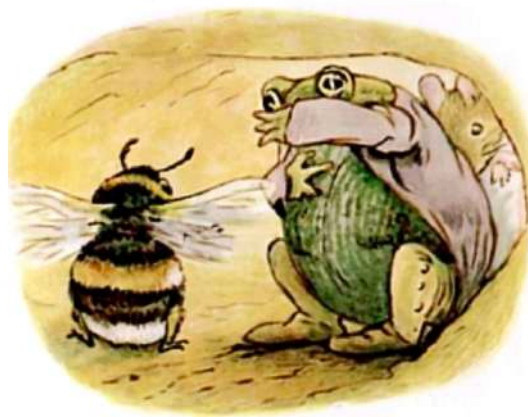
"Потихеньку, потихеньку,
потихеньку, місіс Миштон, у вас,
здається, багато гостей!"

"І без жодного запрошення!" -
відповіла місіс Миштон.

Вони пішли піцаною доріжкою

-

"Тідлі-відлі-" "Базз! Візз! Візз!"
За рогом він зустрів Джимі

Джмеля, схопив його і знову відпустив.

"Я не люблю джмелів. Вони обліплюють усю щетину", - сказав містер Джексон, витираючи рот рукавом пальта.

"Забирайся геть, стара мерзенна жаба!" - закричав Джимі Джміль.

"Я піду відволічуся!" - сказала місіс Миштон.

Вона зачинилася в погребі з горіхами, поки містер Джексон витягав бджолине гніздо.

Здавалося, йому не заважали бджолині укуси.

Коли місіс Миштон наважилася вийти - всі вже пішли геть.

Але безлад був просто жахливий - "Ніколи я не бачила такого безладу - мазки меду, мох, чортополох і сліди великих і малих брудних ніг - по всьому моєму гарному чистому будинку!"

Вона зібрала мох і залишки бджолиного воску.

Потім вона вийшла на вулицю і принесла кілька гілочок, щоб частково закрити вхідні двері.

"Я зроблю їх занадто маленькими для містера Джексона!"

Вона принесла з комори м'яке мило, фланель і нову щітку для миття. Але вона була надто втомлена, щоб щось зробити. Спочатку вона заснула в кріслі, а потім пішла спати.

"Чи буде тут коли-небудь чисто?" – подумала бідолашна місіс Миштон.

Наступного ранку вона встала дуже рано і почала весняне прибирання, яке тривало два тижні.

Вона підмітала, мила, витирала пил, натирала меблі бджолиним воском і полірувала свої маленькі олов'яні ложки.

Коли все було ідеально охайним і чистим, вона влаштувала вечірку для п'яťох інших мишенят, але без містера Джексона. Він відчув запах свята і прийшов на берег, але не зміг протиснутися у двері.

Тож вони роздали йому через вікно повні жолуді з медовою росою, і він зовсім не образився.

Він сів надворі на сонечку і промовив: "Тідлі, тідлі, тідлі, тідлі! Доброго вам здоров'я, місіс Миштон!"